

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Nicolai Mazzotta theologia moralis

omnem rem moralem absolutissime complectens

Mazzotta, Nicolò

Augustae Vindelicorum & Cracoviae, 1756

Cap. III. Quid de Approbatione?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41004

fi forte adsit error, supplet Ecclesia: Con. Dicast. Gobat. tract. 7. n. 21. Econtra vero, si coepit mala, vel dubia fide possidere; aut negative dubitet; an unquam eam obtinuerit, vel an iurisdictionem, quam habet, extendat se ad casum allatum à poenitente, an peccatum à poenitente allatum sit reservatum, necne, &c., quia tunc non ipse est in possessione; Lugo d. 19. n. 28. Cæterum, si legitimus Confessarius coepit audire poenitentem afferentem plura peccata, & oriatur dubium, an habeat iurisdictionem circa unum, aut alterum illorum, licite etiam absolvit (monendo tamen poenitentem, ut postea accedat ad habentem certam iurisdictionem; si adsit necessitas: puta ad vitandum scandalum, aut infamiam, si tunc poenitens non communicet; vel si alioquin deberet omittere Confessionem annuam, vel diu manere deberet in statu peccati mortalis: Gobat. n. 120., ubi Hurtadus non audet resolvere, an spatium unius noctis sit in hac materia habendum pro diuturno, quod tamen merito negat Diana, quicquid ingeniose dicat Caramuel. Addit tamen Laym. c. 12. n. 11., aliqualem urgere necessitatem, si talis poenitens bona fide confessus ægro animo discedat non absolutus, & coactus bis confiteri, modo ejus peccato non sit adnexa excommunicatio reservata.

CAPUT III.

Quid de Approbatione?

APPROBATIO est *Judicium, quo Superior declarat, aliquem Sacerdotem esse idoneum ad audiendas confessiones.* Sine hac Sacerdos, sive secularis, sive regularis invalide absolvit; quia ex dictis potestas ordinis non censetur expedita, nisi accedat potestas iurisdictionis, & hæc non confertur, nisi per approbationem. Agendum de Approbato I. Ad confessiones secularium: II. Ad confessiones Regularium: III. Ad Confessiones Monialium: IV. Ad Confessiones Privilegiatorum.

§. I.

Quid de Approbatis ad Confessiones Secularium?

TRIDENTINUM *sess. 23. cap. 15. statuit: Nullum etiam Regularem posse confessiones secularium; etiam Sacr-*

Sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari; nisi, aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut alias idoneus judicetur, & approbationem, quæ gratis detur, obtineat. Itaque.

Primo, Approbatio fieri potest tripliciter, vel per collationem beneficii Parochialis. vel per examen; si est necessarium, vel sine examine, si alias idoneus quis judicetur. Præcipitur etiam, ut detur gratis; tamen, quamvis peccet, qui eam non det gratis, at probabile est, sic etiam valere, quia verba Tridentini quoad hoc sunt tantum præceptiva, non irritantia: Suarez, Lugo, disp. 21. Probabile etiam est valere, si detur ex vi, & metu, juxta dicta de jurisdictione: probabile item est valere, si Episcopus in approbando erret circa idoneitatem: Suar. Bon. & alii, &c. Addit Lugo num. 25., probabiliter etiam valere, si Episcopus externe tantum approbet, quem non judicat idoneum, sed in hoc contradicunt Suar. Bon. & alii, &c. quia Trid. dicit, *Si idoneus judicetur.*

Secundo, Superior approbans ad confessiones secularium est Episcopus ex Tridentino citato, vel ejus Vicarius Generalis, qui habet potestatem ordinariam, & facit unum Tribunal cum illo; vel Vicarius Capitularis sede vacante, qui succedit Episcopo: Doctores communiter. Approbare potest Episcopus, etiam si nondum sit consecratus, modo sit *ctus*, & confirmatus; quia approbatio non est actus ordinis, seu meræ jurisdictionis: Lug. n. 27. Addunt Bossius, & Tambur. Episcopum etiam excommunicatum vitandum posse valide approbare; quia approbatio est tantum simplex testificatio Episcopi, prout Superior est, qualis in excommunicatione videtur etiam manere: sed communiter negant Avers. Poncius, & alii; quia approbatio est actus jurisdictionis Episcopalis, quam non habet Episcopus vitandus: Possunt pariter approbare, qui habent jurisdictionem quasi Episcopalem in Diocesi nulli Episcopo subjectam. Item Nuncius Apostolicus, & Legatus à latere pro sua Provincia. Item Capellani Majores relate ad confessiones militum, vel domus Regiæ: Episcopus existens extra suam Diocesi potest approbare Sacerdotem pro sua Diocesi; quia approbatio non est actus jurisdictionis contentiosæ, sed voluntariæ, quæ extra proprium territorium exerceri potest: Putant tamen Doctores cum

Lugo Lib. 1. *Respons. Moral.* dubio 17., Episcopum v. g. Neapolitanum existentem Capuæ non posse approbare Sacerdotem Capuanum pro suis subditis ibidem existentibus; quia sic nullo modo potest esse Superior respectu talis Sacerdotis, cum non posset illum punire, si Capuæ circa confessiones Neapolitanorum delinqueret: & ideo nec potest ipsemet Episcopus ibidem confiteri tali Sacerdoti non approbato, ut supponitur à suo Episcopo Capuano, ut constat ex declaratione Sacræ Congregationis apud eundem: Econtra vero poterit eum ibi approbare pro audiendis Confessionibus in sua Dicecesi Neapolitana; quia sic evadere potest ejus superior potens illum punire, si quoad hoc deliquerit in sua Dicecesi. Uti etiam potest Capuæ approbare Sacerdotem Neapolitanum pro audiendis confessionibus Neapolitanorum Capuæ existentium, cum sit verus ejus Superior.

Tertio, Sacerdos, five secularis, five regularis, hoc ipso, quod obtinet beneficium Parochiale, est ipso jure approbatus, quia Canones volunt, illud obtineri per concursum, vel saltem prævio examine ex Trident. *sess. 24. cap. 18.* Hinc, si per fraudem, vel per incuriam Episcopi, vel aliter sine examine, aut Episcopi judicio pervenisset ad Parochiam, indigeret approbatione: Croix num. 1533. Item indiget approbatione Superior Regularis; quia talis revera non est Parochus, cum non habeat beneficium Parochiale, ut requiritur à Tridentino: Doctores communiter contra Valerum, & alios paucos. Si Parochus mutet Parochiam, quamvis in aliquibus Dicecesibus non iterum examineatur, tamen merito in aliis fit oppositum; quia idoneus pro uno loco, non semper est idoneus pro alio, in quo esse possunt oves diversæ exigentes in Parocho diversas qualitates, & scientiam. Si autem desinat esse Parochus, desinit ejus approbatio, nisi prius fuisset aliunde approbatus absolute: Suarez, Henric. & alii communiter: At, si moriatur, non ideo desinit approbatio Sacellani dati ei ab Episcopo, ut requisitus eum adjuvaret: quia hic approbationem habet ab Episcopo, & non præcise ratione Parochi, sed loci: tamen non potest assistere matrimoniis, quia hæc pendebant immediate à Parocho ad singulos actus suo modo ipsum delegante: Croix n. 1543. Putant Suar. Sanch. Lugo, Averfa, & alii, Parochum vi beneficii Parochialis approbatum esse jure communi Tridentini, tamquam publicum Ministrum Ecclesie;

elefiæ; unde inferunt, Parochum unius Diœceſis poſſe etiam in alia Diœceſi abſolvere illius Parochianos ex licentia tantum illius Parochi (modo non contradicat Epifcopus, ut addit Suarez diſp. 28. ſect. 4. n. 9.) quia ex jure communi Eccleſiæ habet approbationem, & ibi acquirit jurisdictionem ex delegatione illius Parochi. Probabiliter tamen contradicunt Layman. Gutierrez: Garzia, & alii, &c. quia ex diſpoſitione Tridentini videtur approbatus tantum à ſuo Epifcopo, cujus ſolius examen, & judicium requiritur. Illud videtur communius admiſſum, Parochum etiam extra Diœceſim poſſe audire confeſſiones ſuorum ſubditorum, juxta dicta, & mox ſuſius dicenda.

Quarto, Sacerdos ſive ſecularis, ſive regularis ad confeſſiones ſecularium indiget approbatione Epifcopi ex Tridentino cit. Quare non ſufficit approbatio Univerſitatis ad gradus Licentiati, Magiſtri, Doctõris, &c., quia Tridentinum requirit approbationem ab Epifcopi judicio provenientem. Nec ſufficit, eſſe ſemel approbatum in Urbe à Vicario Papæ, ut cenſeatur approbatus in toto orbe; quia Urbanus VIII. anno 1628. revocavit omnia Privilegia audiendi confeſſiones ſine approbatione ab Epifcopis Diœceſanis, & abſque examine factõ ab Ordinario.

Dubium eſt primo, A quonam Epifcopo fieri debeat hæc approbatio? An ſcilicet ab Epifcopo Pœnitentis, ut ait Sylveſter, an Confeſſarii, ut Suarez, an Loci, in qua fit confeſſio, ut Gutierrez, an demum à quovis Epifcopo, ſive Loci, ſive Confeſſarii, ſive Pœnitentis, ut Henriquez?

Equidem dico cum Lugo diſp. 21. n. 35., requiri, & ſufficere approbationem ab Epifcopo, qui ſit Ordinarius ipſius Confeſſarii, non quomodocunque, ſed in ordine ad hoc miniſterium audiendi Confeſſiones talium Pœnitentium: Ratio eſt, quia ſic optime verificantur verba Tridentini, & Decretorum ſubſequentium, ut mox patebit. Hinc quivis Sacerdos etiam Regularis, etiam Peregrinus, poteſt in hac Diœceſi approbari ab hoc Epifcopo ad Confeſſiones ſuorum Diœceſanorum; quia in ordine ad iſtos quivis Sacerdos poteſt hic ei ſubdi, tanquam ſuo ordinario, hoc ipſo, quod velit eos audire: ergo poteſt, ac debet ab illo approbari, cum ad illum ſpectet judicare de idoneitate volentis curare ſuas oves; & ſi deinde in hoc deliquerit, punire. Item Sacerdos Pere-

grinus, five secularis, five regularis ab hoc Episcopo approbatus, hoc ipso, quod egreditur extra hanc Diocesim, amittit approbationem; quia non amplius subditur huic Episcopo, à quo nec potest, si deliquerit, puniri. Similiter Sacerdos Diocesanus, five secularis, five regularis, hoc ipso quod mutat domicilium extra hanc Diocesim, amittit approbationem. At, si deinde redeat ad pristinum domicilium, eam reparat, si fuerat absoluta, necdum ab Episcopo revocata: Lug. loc. cit.

Dubium est secundo, An Confessarius secularis Diocesanus approbatus absolute quoad locum, si peregrinetur extra hanc Diocesim, possit ibi absolvere subditos hujus Diocesis pariter peregrinantes?

Communis sententia cum Suar. & Sanch. lib. 3. Matr. disp. 19. num. 8. contra Mattheucci, & alios paucos affirmat; quia etiam ibi manet subditus sui Episcopi approbantis in ordine ad tales Pœnitentes, & exercet jurisdictionem in foro conscientiae; & in iis, quæ fiunt sine strepitu iudicii, non violatur jus alterius: Neque obstat primo responsum Sacræ Congregationis Episcopo Valentino, *Approbatum ab alio, quam à Valentino Episcopo, in Diocesi Valentina non censi approbatum ab Ordinario.* Nam, ut bene notat Lugo num. 42. hoc responsum intelligi debet juxta intentionem interrogantis, quæ erat ad confessiones illorum, qui subduntur Episcopo Valentino. Neque obstat secundo Constitutio Innocentii XII. *Cum sicut, &c. 19. Aprillis 1700. Confessarios, tam seculares, quam regulares, quicumque illi sint, nullatenus posse audire pœnitentes Bullæ Cruciatos sine approbatione Episcopi loci, in quo ipsi pœnitentes degunt, & Confessarios eligunt; neque ad hoc suffragari approbationem semel, vel pluries ab aliis Ordinariis aliarum Diocesum obtentam, etiamsi pœnitentes illorum Ordinariorum, qui tales Confessarios approbassent, subditi sint.* Non, inquam, obstat; nam hæc etiam intelligi debent secundum intentionem Episcoporum Portugalliæ, quorum querelis Pontifex hac constitutione respondet. Querelæ autem non erant, imo nec esse poterant, quod subditi alterius Episcopi peregrinantes in sua Diocesi absolvebantur vi Bullæ Cruciatæ à Confessariis illius Episcopi pariter peregrinantibus; quia id, etiam præcisa Bulla, erat communiter à Doctoribus admissum; & Episcopi ipsi ratum haberent, cum sic possent etiam ipsi extra suam Diocesim confiteri suo Confessario Diocesano absque approbatione alterius

alterius Episcopi. Quærelæ ergo erant, quod absque sua licentia sui subditi in sua Diœcesi, vi Bullæ Cruciatæ hispanico sermone traditæ, eligebant in Confessarium Sacerdotem per quemcunque alium ordinarium approbatum; & extra Diœcesim eligebant Regularem *Semel tantum* ab ipsis approbatum, etiam si ipsi repugnassent, vel approbationem revocassent; ut videre est apud Doctores tractantes de Bulla Cruciatæ apud Tamb. cap. 5. §. 4. num. 11. Remanet ergo integra sententia communis, quod possit Confessarius secularis Diœcesanus absolute approbatus audire extra Diœcesim Diœcesanum suum peregrinantem.

Dubium est tertio, an idem dici possit de Confessario Regulari Diœcesano pariter extra Diœcesim peregrinante?

Affirmant Ledesma, Peyrinus, Lugo num. 49. & alii, qui scripserunt ante Clementem X. Sed Constitutio Clementis X. *Superna*, &c. 2. Augusti 1670. ita statuit: *Religiosos ab Episcopo ad confessiones secularium approbatos non posse in alia Diœcesi eos absque Episcopi Diœcesani approbatione audire, quamvis pœnitentes subditi sint ejus Episcopi, à quo ipsi Religiosi jam fuerunt approbati.* Adhuc tamen Platellius, Taberna, & alii apud Croix n. 1513. putant, Confessarium Regularem in una Diœcesi approbatum, dum iter agit per alias Diœceses, audire posse confessiones quorumcunque secularium in locis, in quibus Ordinarii non existunt, dummodo Parochi non repugnent, ex privilegio Gregorii XIII.; putant enim plures apud Dianam, Decreta Pontificum, quæ videntur talem facultatem revocare, tantum loqui de potestate audiendi confessiones permanentes, non autem transeunter. Verum, cum Clemens X. loquatur indefinite, & revocet qualiacunque data privilegia, non audeam hanc sententiam sequi.

Quinto, Ad approbationem pro confessione secularium non sufficit esse idoneum, & esse præsentatum Episcopo, sed requiritur ejus judicium tacite, vel expresse manifestatum. Hinc ab Alexandro VII. damnatur hæc Prop. 13. *Satisfacit præcepto annuæ confessionis, qui confitetur Regulari Episcopo præsentato; sed ab eo injuste reprobato.* Si ergo non satisfacit, ideo est, quia confessio est invalida, etsi bona fide accesserit: Doctores communiter. Hinc Episcopus potest approbare, vel absolute, vel limitate ad tempus, locum, aut personas: puta ad sex menses, in Cathedrali, pro viris tantum, &c.

Putant tamen Henriq. Fagundez, & alii apud Dian. pag. 1. tr. II. r. 10. restrictionem approbationis v. g. pro viris tantum non valere, si fiat ex mero Episcopi arbitrio, & Sacerdos, præsertim regularis, sit absolute idoneus: sed communiter rejiciuntur, quia, sicut non est simpliciter Confessarius, qui etiam ex arbitrio Episcopi non est simpliciter approbatus, utut cæteroque sit idoneus, ita &c. Cæterum, licet Episcopus possit non admittere ad examen, si tamen admiserit, & repererit idoneum, peccat contra justitiam, si sine justa causa neget approbationem, quia intervenit quasi contractus: Lug. Gorm. & alii: & quoad Regulares ex Constit. Clem. X. cit. debet Episcopus Regularem repertum idoneum simpliciter approbare; nec potest iterum examinare, revocare, aut limitare priorem approbationem, quam ipsemet dedit (secus vero, si eam dederit suus Vicarius, vel Antecessor) nisi accedat nova justa causa ad confessiones pertinens. Nec potest, inconsulta Sede Apostolica, suspendere facultatem audiendi confessiones omnium simul unius Conventus. Denique Regularis simpliciter approbatus potest in ea Diocesi quovis anni tempore, etiam Paschali, & quorumcunque, etiam infirmorum, confessiones audire absque ulla Parochorum licentia: tenetur tamen eorundem infirmorum Parochum illico certiore facere, saltem per scripturam apud ipsum infirmum relinquendam. Hæc ex Constit. cit.

§. II.

Quid de Approbato ad Confessiones Regularium?

AD Confessiones Regularium exemptorum (uti hodie sunt fere omnes) non requiritur approbatio Episcopi, quia Tridentinum hanc tantum requirit ad confessiones secularium. Requiritur tamen approbatio, seu designatio Superioris regularis, qui ad confessiones suorum subditorum potest deputare quemvis Sacerdotem, etiam alterius ordinis, imo etiam secularem non approbatum ab Episcopo: Doctores communiter: Nomine Religiosorum veniunt hic etiam equites melitenses, secundum Sanch. contra Aversa: & ex praxi id eis conceditur Melitæ, negatur extra Melitam: Diana, Tamb. & alii.

Exten-

Extenditur hoc etiam ad Novitios, quia in favorabilibus communicant cum Religiosis: Sanch. & alii communiter: possunt tamen Novitii, etiam absque licentia Superioris (quod non possunt Religiosi) confiteri Confessario seculari, vel alterius Ordinis approbato ab Episcopo; quia in odiosis non communicant cum regularibus: Doctores communiter. Extenditur etiam ad seculares domus Religiosæ, *Qui inibi sunt veluti de familia, & continui commensales; non autem qui tantum illis serviunt*: excitata Constit. Clem. X. quæ, cum sit novissima in hac materia, ad eam reduci debent reliqua in hoc punctum privilegia. Itaque familiares domus Religiosæ non sunt Hospites, Ruricolæ, aliive ei inservientes, sed extra commorantes. Sunt vero Tertiarii, Oblati, Educandi, Famuli, etiam si Mercenarii, cæterique Seculares, et si solventes expensas, modo hi omnes intra septa Religiosorum degentes communi eorum tecto, & victu continenter utantur. Item Alumni, & Convictores in Seminariis Religiosorum, ut addit Bordonus, modo locus ille fit Religiosorum; secus vero, si immediate, & per se fit erectus in Seminarium, cui Religiosi ministrent, ut recte limitat Lug. l. 4. *Resp. Moral.* dub. 33. Tenentur tamen prædicti familiares ire ad Parochialem Ecclesiam pro communione Paschali, ex Decr. S. Congreg. 2. Febr. 1676. quamvis non desint, qui dicant oppositum de famulis, de quibus est privilegium bullatum concessum à Leone X. cui per Decretum S. Congreg. derogari non potuit.

Confessarius Regularium potest etiam extra Conventum, imo in quacunque Diœcesi peregrinetur, absolvere Regulares ejusdem Conventus pariter itinerantes; & similiter etiam Novitios, & Familiares ejusdem Conventus, quia Constitutio Clementis X. tantum id limitat de secularibus non familiaribus, Cespedes, & alii: imo Regularis (saltem Societatis Jesu) in itinere confiteri debet Socio ejusdem Ordinis, etiam si alias à Superiore non approbato; quia Superior tacite tunc illum approbat. Si vero non habeat Socium ejusdem Ordinis, poterit (nisi sit Carthusianus, aut Capuccinus) confiteri cuivis Confessario alterius Ordinis, vel etiam seculari approbato ab Episcopo; imo etiam simplici Sacerdoti, ut addunt Suar. Tamb. & alii, &c. contra Vasq. & alios, quia præsumitur Superior illum tacite approbare, si sit consuetudo, vel necessitas communicandi in via. Denique,

si talis Religiosus in itinere divertat ad aliquam Domum sui Ordinis, tenetur confiteri aut Socio itineris, aut uni ex Confessariis illius Domus, qui in quovis conventu esse debent duo, vel tres, aut plures, juxta numerum Religiosorum ex Decr. Urbani VIII. & usus est, ut in magno Conventu sint quatuor.

§. III.

Quid de Approbatis ad Confessiones Monialium?

UT dicatur quis approbatus ad confessiones Monialium, non satis est, eum esse generaliter approbatum ad omnes Christi-fideles; sed requiritur specialis approbatio, in qua fiat expressa mentio de Monialibus; imo approbatus pro uno earum Monasterio non censetur approbatus pro alio, & approbatus pro una vice non potest pro pluribus vicibus, nisi iterum approbetur. Doctores communiter ex Decreto Sacrae Congregationis confirmato à Gregorio XV. & Urbano VIII. & novissime ex citata Constitutione Clementis X. Addit Pellizarius, approbatum ad audiendam confessionem duarum, vel trium Monialium ex aliqua peculiari occasione non posse audire confessionem aliarum Monialium ejusdem Monasterii; quia approbatio est limitata.

Approbatio ad confessiones Monialium dari debet ab Episcopo Diocesano, etiamsi Moniales sint exemptae, seu subjectae regularibus ex citata Constitutione Clementis X. Ut autem audiri possint exemptae, praeter specialem approbationem Episcopi, requiritur etiam licentia Superiorum Ordinis, in quo est ista exemptio; quia Pontifices non intendunt derogare Constitutionibus, & Privilegiis Religionum, vbi quorum non possunt Regulares confiteri, nisi Confessariis ab eorum Superiore designatis: si autem non sint exemptae, sufficit sola specialis approbatio Episcopi, quamvis Superiores Ordinis nolent: Croix num. 1533.

Haec omnia procedunt de Confessario Monialium, sive ordinario, qui durat ad tres annos, sive extraordinario, qui bis, aut ter in anno offeratur ab Episcopo, & aliis Superioribus ex Trid. *sess. 25. cap. 10. de Regularibus*. Itaque, si Monasterium sit subjectum Episcopo, hic debet bis, aut ter in anno offerre extraordinarium; si sit subjectum Praelatis regularibus, ad hos spectat offerre, appro-

approbante Episcopo; quod si hi non offerant, potest de se assignare Episcopus: Pellizar. tr. 10. de Regularibus cap. 10.

Cæterum, Novitiæ, Educandæ, aliæve feminæ in Monasteriis Monialium commorantes, confiteri etiam possunt cuius Confessario generaliter approbato ab Episcopo; quia in odiosis non veniunt nomine Monialium; ob quam rationem Pellizarius cum aliis idem probabiliter dicit de Abbatissis, nisi obstet consuetudo. Et certum est, idem esse de iis, quæ vivunt in Conservatoriis, etiamsi ibidem votum emittant; quia Conservatoria non veniunt nomine Monasterii, aut Monialium. Idem demum est de Moniali, quæ cum licentia degit extra Monasterium, quia Constitutio Clementis X. intelligitur de Monialibus in Monasterio degentibus: Croix, & alii.

§. IV.

Quid de Approbatis ad Confessiones Privilegiatorum?

PRIVILEGIATI hic sunt, qui, five à jure, five à consuetudine, five ab homine habent facultatem eligendi sibi Confessarium non approbatum ab Ordinario.

I. A jure hoc habent Episcopi, ex cap. *Ne pro dilatione, &c. de Pœnit. & Remiss.*; etiamsi sint Episcopi tantum titulares, vel tantum confirmati; imo etiamsi sint excommunicati, suspensi, aut depositi, cum neque sic priventur dignitate, neque adeo ejus privilegii; secus vero, si sint degradati, aut nondum confirmati, licet sint electi: Pasqual. dec. 87. Cæterum, Episcopus sic eligendo approbat; ideoque potest Episcopus v. g. Neapolitanus, etiam existens in Diœcesi Nolana, eligere sibi Sacerdotem Neapolitanum, cum possit etiam ibi eum approbare; imo etiam potest ibi eligere sibi Sacerdotem Capuanum approbatum tantum à suo Episcopo; quia ille est vere approbatus idoneus, & ipse ex vi privilegii potest sibi eligere Sacerdotem idoneum, nec ibi est alius Ordinarius, ad quem spectat de hoc ei providere, Lug. d. 21. n. 38. At non potest ibi eligere Sacerdotem five Nolanum, five Capuanum non approbatum à suo Episcopo; quia ibi non potest ei dare approbationem ex Decr. Sacr. Congr.; quidquid dicant Pasqu. & alii, quod tale Decr. non sit in forma authentica.

A

A jure etiam privilegium habent Prælati minores exempti, ex text. cit. ut sunt Abbates exempti, non autem Abbatissæ exemptæ: item Vicarii Generales Episcopi: item Prælati Curia Romanæ, ut Auditores Rotæ, Clerici Camera Apostolicæ, Magister Sacri Palatii, &c. Quamvis, ut notat Dian. non audeant uti privilegio. Hoc certe non habent Parochi, ut constat ex Prop. ubi damnata ab Alex. VII. *Qui beneficium curatum habent, possunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem non approbatum ab Ordinario.* Ratio est, quia non sunt exempti: à jure etiam privilegium habent Superiores Regulares, ex text. cit. apud Pasqu. qui etiam id concedit eorum Vicariis; sed quidquid fit de aliis Religiosis, id certe non competit nostris Oeconomis, nisi sint Vice-Rectores.

II. Ex consuetudine, vel etiam à jure, ut addunt Abbas, & alii, &c. hoc privilegium habent Cardinales, etiam si non sint Episcopi; quia habent jurisdictionem Episcopalem in suis Ecclesiis titularibus; &, cum sint Prælati univ. Ecclesie, possunt, sive Romæ, sive alibi commorentur, eligere sibi non approbatum ab Ordinario. Imo, cum Cardinales sint Ordinarii propriae familiae, possunt unicuique de familia providere de Confessario, vel tribuere facultatem eligendi sibi Sacerdotem idoneum; talis enim concessio est simul approbatio. Ex consuetudine etiam, tacitaque approbatione Ecclesie possunt Reges, & Principes Absoluti eligere sibi in Confessarium Sacerdotem simplicem, ubicunque fuerint: sed id ad eorum familiam non extenditur; Buf. & alii, &c.

III. Ab homine privilegium habere possunt ii, quibus Pontifex, vel Episcopus concesserit. Hi autem nunquam concedunt, ut possint eligere Confessarium non approbatum; imo, si Episcopus id concederet, invalide concederet; quia non potest dispensare in jure Trident. Ita Suarez d. 28. s. 3. Cæterum, qui habet Bullam Cruciatæ, nullam habet in hoc speciale privilegium, ex Constitut. Innoc. XII. cit. §. i. idemque est de Bulla Jubilæi.

Hinc inferitur, Approbatum pro viris tantum non posse tempore Jubilæi audire confessiones mulierum: Suar. Lug. & alii contra alios apud Dian. An autem tempore Jubilæi possint Regulares absque licentia Superioris eligere sibi Confessarium approbatum tantum ab Episcopo? Affirmant Lug. Pelliz. Fill. & alii; quia in Bulla Jubilæi Por-

Pontifices derogant privilegiis omnibus in oppositum, etiam si speciali mentione dignis: sed melius negant Rodriguez, Reginald. & alii; quia cap. 1. de Privilegiis prohibetur, ne quis Religiosos absolvat invitis suis Superioribus. Idem à fortiori dicunt Faustus, Pelliz. & alii contra Bonac. Peyrin, & alios, &c. de Monialibus; quia, sicut approbatus pro viris tantum non potest tempore Jubilæi eligi à Mulieribus, ita nec à Monialibus, qui non est specialiter approbatus pro illis.

QUÆSTIO II.

De Officio Confessarii.

CONFESSARIUS quadruplex gerit Officium, Ministri, Judicis, Medici, & Doctoris, ex Trid. *sess. 14. de Pœnit. c. 2. 5. 6. & 7.* Hinc plures habet obligationes, nimirum probitatis, & scientiæ: item admittendi, ac docendi Pœnitentem: item injungendi Pœnitentias, Restitutiones, Denunciationes, Juramenta, & Ecclesiasticam Sepulturam. Porro de Pœnitentiis, necnon de Restitutionibus nihil hic, cum abunde dictum de eis sit propriis locis. De cæteris hic agendum. Itaque sit

CAPUT I.

Quid de probitate Confessarii?

PRÆCIPUA Ministri Sacramenti Pœnitentiæ dos est *Vita integritas, ac morum honestas*, ex cit. Constit. Clem. X. Maxime requiritur status gratiæ, dum absolvit: hinc

Quæres primo, Qualiter peccat Confessarius ministrans hoc Sacramentum in statu peccati mortalis?

Respondeo, Committere grave sacrilegium, utpote qui agit ut Minister Christi specialiter consecratus, adeoque est reus gravis irreverentiæ in Sacramentum; ejusque auctorem, cujus nomine conficit Sacramentum, & confert Gratiam: ergo omnino illicite, quamvis valide operatur: Doctores communissime.

Quæres secundo, Quid agere debeat talis Confessarius, si petatur ad audiendas confessiones?

Respon-